

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε'

26 ΜΑΡΤΙΟΥ 1927

ΔΡΙΘ. 13

Η ΑΘΕΪΑ ΚΑΙ Ο ΥΛΙΣΜΟΣ ΕΙΝΕ ΑΣΥΓΧΡΟΝΙΣΤΟΙ ΘΕΩΡΙΑΙ *)

Γενική ἀνασκόπησις τῆς πνευματικῆς κινήσεως
τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τοῦ 1900—1927

Ἐάν τις ἤθελεν ἐμφανισθῆ εἰς δημοσίαν συγκέν-
τρωσιν, ἵνα ὁμιλήσῃ περὶ ζητήματος, ὅποῖον εἶναι τὸ
περὶ οὗ ἡμεῖς κατωτέρω θέλομεν κάμει λόγον, ἀναν-
τιρρητῶς ὅχι ὀλίγοι ἄνδρες συγχρονησμένοι, καθὼς
αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἀποκαλοῦν, ἤθελον καγγάσει, διότι
κατ' αὐτοὺς τόσον συγχρονησμένα ζητήματα, ὡσάν
τὴν ἀθεΐαν καὶ τὸν ὕλισμόν, εὐρίσκονται ἄνθρωποι
οἱ ὅποιοι ἔχουν τὴν ἡλιθιότητα νὰ παραστήσουν ὡς
ἀσυγχρόνιστα.

Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἐκλέγουν πολλάκις,
οὐχὶ πάντοτε, θεωρίας περὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου
συμφώνους πρὸς τὸν μέχρι τῆς ἐκλογῆς τῆς θεωρίας
πρακτικὸν βίον των. Ὅχι ὀλίγοι δὲ ἄνθρωποι καὶ
ἀλλαγῶν καὶ ἐν Ἑλλάδι πάσχουν τόσῃ μανίαν ἐπι-
δείξεως σοφίας, μετ' αὐτῆς δὲ οὐχὶ σπανίως καὶ τό-
σον ἀκέρεστον ἰδιοτέλειαν παντοίας φύσεως, ὥστε
θηρεύουν καὶ μετὰ θορύβου ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλυ-
τέρου κηρύττουν πᾶν ὅ,τι ἤθελον νομίσει, ὅτι ὡς μὴ
σύνηδες, ὡς νεώτερον καὶ μὴ λεχθέν ποτε μέχρι τοῦδε
ἤθελεν ἐπισύρει τὴν προσοχὴν πολλῶν πρὸς ἑαυτούς,
ὡς πρὸς σπουδαίους ἀνθρώπους, οὕτω δὲ ἤθελον
ἐπιτύχει καὶ δόξαν καὶ ἀξιώματα καὶ χρήματα καὶ
πᾶν ἄλλο ὕλικόν ἀγαθόν.

Πρωτοτυπία περὶ τὰ ὕψιστα ἐπιστημονικὰ ζητή-
ματα ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχει. Πᾶν ὅ,τι
λοιπὸν περὶ τῶν ζητημάτων τούτων λέγεται παρ'
ἡμῖν εἶνε κατ' ἀπόλυτον ἡμῶν βεβαιότητα εἰλημμένον
ἐκ τῆς πνευματικῆς κινήσεως τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης
καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Εἰς τὰ ζητήματα ταῦτα ἡ πρωτο-
τυπία ἡμῶν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων περιορίζεται
μόνον εἰς τὴν ἄλλως σπουδαίαν ἱκανότητα τοῦ παρα-
κολουθεῖν τὴν πνευματικὴν ἐκείνην κίνησιν καὶ τοῦ

*) Διάλεξις γενομένη ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ ὑπὸ τοῦ
ἐν αὐτῇ Καθηγητοῦ τῶν Παιδαγωγικῶν κ. Σπ. Καλιάφα.

ἐκλέγειν ἐπιτυχῶς τὰ πορίσματα αὐτῆς.

Τονίζομεν νῦν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ἡ ἀθεΐα καὶ ὁ
ὕλισμός δύνανται ἀπὸ τοῦδε νὰ θεωρηθοῦν ὡς θεωρίαι
ὀριστικῶς καταλυθεῖσαι ἰσχυρίζομεθα, ὅτι οἱ ποικι-
λόνομοι νεωτερισταὶ τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος εἶναι
παντελῶς ἀσυγχρόνιστοι ἐπιστημονικῶς, ἄκρως δὲ συγ-
χρονησμένοι δημαγωγικῶς.

Τὰς γνώμας ἡμῶν ταύτας θὰ προσπαθήσωμεν συν-
τόμως μὲν, ἀλλὰ μετὰ πάσης δυνατῆς εἰς ἡμᾶς σαφη-
νείας νὰ ἀναπτύξωμεν.

Κατὰ πρῶτον δὲ κρίνομεν καλὸν νὰ προτάξωμεν
τοῦ κυρίου ζητήματος ἡμῶν συντομωτάτην ἀνασκό-
πησιν τῆς πνευματικῆς κινήσεως τῆς πρώτης εικοσι-
πενταετίας τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Διότι ἡ ἀνασκόπησις
αὕτη θέλει συντελέσει εἰς τὴν διασάφησιν τοῦ κυρίου
ἡμῶν ζητήματος.

Νέα φιλοσοφικὴ περίοδος ἀναφαίνεται ἀπὸ τῶν
ἀρχῶν τῆς 20ῆς ἑκατονταετηρίδος. Καίτοι δὲ ὁ μέγας
πόλεμος τοῦ 1914 παρεμπόδισεν ἄρκετὰ τὴν ἀνά-
πτυξιν τῆς συγχρόνου φιλοσοφίας, ὅμως ἀπὸ τοῦδε
εἶναι δυνατόν νὰ ἐξευρεθοῦν σαφῶς χαρακτηριστικά
τινα γνωρίσματα τῆς νέας φιλοσοφικῆς περιόδου, εἰς
τὴν ὁποίαν εἰσερχόμεθα. Ταῦτα εἶναι τὰ ἑξῆς: Ἀν-
ξάνεται ὀσημέραι περισσότερον τὸ κῶρος τῶν βιολο-
γικῶν ἐπιστημῶν, ἐνῶ ἀντιθέτως καταπίπτει ἡ φυσιο-
κρατικὴ δογματικὴ φιλοσοφία καὶ περιορίζεται ὀση-
μέραι περισσότερον ἢ ἐπίδρασις, τὴν ὁποίαν ἤσκει
πρότερον ἢ μηχανικὴ θεωρία. Ἐκ βάθρων κλονίζεται
ἡ πίστις εἰς τὴν μηχανικὴν ἐρμηνείαν τῶν ἐν τῷ κό-
σμῳ συμβαινόντων, ἣτις ἐξέβαλε τὴν ἔννοιαν τοῦ
θεοῦ. Ἡ ἀξιολογία ἀποδίδει ἐκ νέου τὴν προσήκου-
σαν σημασίαν εἰς τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὰ
τοῦ πνεύματος, ἡ δὲ νεκρώνουσα τὸν ἄνθρωπον χρη-
σιμοθηρία ἀρχίζει νὰ καταρρέῃ. Τεκμήριον ἀψευδές
τῆς βαθείας ταύτης ἐσωτερικῆς μεταβολῆς τοῦ συγ-
χρόνου πνεύματος, ἤδη πρὸ τοῦ πολέμου, ἦτο ἡ ἐπά-
νοδος εἰς παλαιότερα ἰδεοκρατικὰ φιλοσοφικὰ συστή-
ματα, ἐκ τῆς ἐρευνῆς τῶν ὁποίων ὑπῆρχεν ἡ ἐλπίς
ὅτι ἤθελον προκύψει νέα φιλοσοφήματα.

Σπουδαίον φαινόμενον τῆς φιλοσοφικῆς ταύτης κινήσεως τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων εἶναι καὶ ἡ γένεσις νέας λογικῆς διαφερούσης κατὰ πολὺ ἀπὸ τῆς τοῦ τέλους τῆς 19ης ἑκατονταετηρίδος, ἡ ὁποία διετέλει ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ψυχολογίας. Τῆς νέας ταύτης λογικῆς κύριοι ἀντιπρόσωποι εἶναι ὁ Husserl (Phaenomenologie), ὁ Α. Meinong (Gegenstandstheorie), ὁ λίγον δὲ παλαιότερος τούτων ὁ Brentano. Εἰς τὴν σύγχρονον ταύτην περὶ τὴν λογικὴν κίνησιν ἀνήκουν καὶ ἡ «Ταξιλογία» τοῦ Driesch καὶ τοῦ Rehmke ἡ «θεμελιώδης ἐπιστήμη». Εἰς τὴν νέαν ταύτην πνευματικὴν κίνησιν βεβαίως ἰκανῶς συνετέλεσε καὶ ἡ σύγχρονος ψυχολογία.

Τὸ σημαντικώτατον ὅμως γεγονός τῆς συγχρόνου ταύτης φιλοσοφικῆς κινήσεως, φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ἀναβίωσις τῆς μεταφυσικῆς, ἡ ὁποία ἐπιτυχῶς τείνει καὶ πάλιν ν' ἀποβῇ τὸ κέντρον τῆς φιλοσοφίας. Ἡ θεωρητικὴ φυσικὴ διασείσασα ἐκ βάρθρων τὴν μηχανικὴν περὶ τοῦ κόσμου θεωρίαν ἐθανάτωσε τὸν ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ τῆς γενικῆς ἐπὶ πάντων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ συμβαινόντων ἐφαρμογῆς τῆς μηχανικῆς αἰτιοκρατίας. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 19ου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20ου αἰῶνος ἡ βοτανικὴ καὶ ἡ ζωολογία ὑπέβαλον εἰς νέαν ἀντικειμενικὴν ἔρευναν πλῆθος μέγα γεγονότων· τῆς δὲ ἐρευνῆς ταύτης τὸ ἀσφαλὲς πόρισμα εἶναι ὅτι τὰ ἐνόργανα ὄντα δὲν εἶναι, καθὼς μέχρι οὗδε ἐπιστεύετο, προϊόντα καθαρῶς φυσικοχημικά. Ἐκ τῶν δογμάτων τῆς δαρβινείου θεωρίας οὐκ ὀλίγα ἀπερρίφθησαν ὀριστικῶς. Ἀναφαίνεται δὲ ἐν τῇ μεταφυσικῇ ἡ νέα περὶ τῆς ζωτικῆς ἀρχῆς θεωρία (Neovitalismus), ἡ ἐπίδρασις τῆς ὁποίας ἐπὶ πάσης ἐπιστήμης καὶ δὴ καὶ ἐπὶ τῶν καλουμένων πνευματικῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀποβαίνει πράγματι κολοσιαία. (H. Driesch). "Οὐκ ὀλίγη σπουδαιότητα ἔχει ὡσαύτως ἡ μετὰ θάνατον ἐμφάνισις τῆς ψυχολογίας τῆς θρησκείας (Oesterreich, Scheler, Scholz, Starbuk κ.λ.).

Προσοχῆς δὲ ἄξιοι ἀποβαίνουν καὶ αἱ παραψυχολογικαὶ ἔρευνοι.

Τοιαύτη ἐν πάσῃ συντομίᾳ ἐκτεθειμένη εἶναι ἡ πνευματικὴ κίνησις τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων. Ἄς ἔλθωμεν δὲ τώρα εἰς τὸ κύριον ἡμῶν ζήτημα, τὴν Ἄθειαν, τὸ ὁποῖον θέλομεν προσπαθῆσαι κατ' ἀρχὰς μὲν νὰ ὀρίσωμεν, ἔπειτα δὲ νὰ ἐκθέσωμεν πρῶτον σύντομον τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ καὶ τελευταίον, πῶς ἔχει σήμερον. Ἐν τῇ ἐκθέσει δὲ ἡμῶν ταύτῃ θὰ κάμωμεν τὸν προσήκοντα λόγον καὶ περὶ τοῦ ὕλισμοῦ ἐν γένει, ὅστις, ὡς γνωστόν, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ κύριος πατὴρ τῆς ἀθείας.

Ἐννοια καὶ ἱστορία τῆς ἀθείας μέχρι τοῦ Χαίκελ. Ὑλισμός.

Ἡ Ἄθεϊα ἀρνεῖται τὴν ὑπαρξιν Θεοῦ, πάση ἐσχάτῃ ἐνιαίᾳ ἀρχῇ τῆς πραγματικότητος ὑπὸ πᾶσαν αὐτῆς ἐννοίαν. Ὁ ἄθεος, κατὰ τὴν αὐστηρὰν ἐννοίαν, ἀρνεῖται κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν ὑπαρξιν τοιαύτης ἐνιαίᾳ ἀρχῆς, ἐν αὐτῇ νοητῆ ὡς ὄν προσωπικὸν αὐτοσυνείδητον. Τὸ ἀντίθετον τῆς ἀθείας εἶναι ἡ θεοκρατία· ἐν δὲ τῷ μέσῳ αὐτῶν κεῖται ἡ πανθεΐα.

Ἐπειδὴ αἱ περὶ τοῦ Θεοῦ παραστάσεις τῶν πολλῶν καὶ οἱ τύποι τῆς λατρείας, διὰ τῶν ὁποίων ἐκδηλοῦνται ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις αὐτῶν, πολλάκις ὑπὸ πολλῶν ἡμπερσβητήθησαν, ἐπιρριπτεται διὰ τοῦτο οὐχὶ σπανίως ἡ μομφὴ τῆς ἀθείας καὶ κατ' ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι ἄθεοι. Οὕτω λ.χ. ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων κατηγορήθησαν ὡς ἄθεοι ἀδίκως φιλόσοφοι τινες.

Ἐπὶ τῶν σοφιστῶν διημπερσβητήθη μὲν σοβαρῶς ἡ πίστις εἰς τὴν ὑπαρξιν θεῶν, ἀλλ' ὅμως ρητὴ καὶ ἀπεριφραστός ἄρνησις αὐτῶν δὲν ἐγένετο. Οὕτω λ.χ. ὁ Πρωταγόρας ὁμολόγει, ὅτι δὲν γνωρίζει, ἂν ὑπάρχουν θεοὶ ἢ μὴ διότι, ὡς ἔλεγε, πολλὰ ἐμπόδια ὑπάρχουν εἰς τὴν ἀπόκτησιν τοιαύτης γνώσεως, ἡ βραχύτης δηλαδὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν καὶ ἡ φυσικὴ τοῦ πράγματος σκοτεινότης («Περὶ μὲν θεῶν οὐκ ἔχω εἰπεῖν, οὐθ' ὡς εἰσίν, οὐθ' ὡς οὐκ εἰσίν, οὐθ' ὁποῖοί τινες ἰδέαν· πολλὰ γὰρ τὰ καλύοντα εἰδέναί, ἢ τ' ἀδηλόγηται καὶ βραχὺς ὢν ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου» (Ἀποσπ. 41). Πρῶτος δὲ ἐκ τῶν παλαιῶν ἑλλήνων φιλοσόφων, προσπαθῆσας νὰ στηρίξῃ ἐπιστημονικῶς τὴν ἀθειάν, ἀναφέρεται ὁ εἰς τὴν Κυρηναικὴν σχολὴν ἀνήκων Θεόδωρος ὁ ἐπικαλούμενος ἄθεος. Μετ' αὐτὸν συνετέλεσε κατὰ πολὺ εἰς τὴν διάδοσιν τῆς ἀθείας ὁ Εὐήμερος (περὶ τὸ 300 π. Χ.), ὁ ὅποιος καὶ μαθητῆς τοῦ Θεοδώρου λέγεται, ὅτι ὑπῆρξεν. Οὗτος ἐδίδασκεν ὅτι οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἦες τῆς μυθολογίας ὑπῆρξαν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔνεκα ἐξαιρετικῶς μεγάλων πράξεων μετὰ θάνατον ἐκρίθησαν ἄξιοι θεῶν τιμῶν. Φιλοσοφικαὶ δὲ θεωρίαι, οἵα ἡ τοῦ Δημοκρίτου καὶ ἡ τοῦ Ἐπικούρου, δὲν ἀρνοῦνται μὲν τὴν ὑπαρξιν θεῶν, ἀλλ' αἱ περὶ αὐτῶν παραστάσεις τῶν διαφέρουν ἀπὸ τὰς θρησκευτικὰς παραστάσεις τοῦ πλήθους. Οὔτω λ.χ. κατ' Ἐπικούρον, αἱ τῶν πολλῶν περὶ τῶν θεῶν παραστάσεις εἶναι ψευδεῖς («ὑπόληψαι ψευδεῖς»). Διότι περιέχουν αἱταὶ πολλὰ, τὰ ὁποῖα δὲν συμβιβάζονται μὲ τὴν αἰωνιότητα καὶ τὴν μακαριότητα τῶν θεῶν. Οὗτοι κατ' αὐτὸν σύγκεινται ἐκ λεπτοτάτων ἀτόμων, δὲν ἐνδιαφέροντα δὲ διάλου

περι τοῦ κόσμου καὶ περι τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀπολαύουσιν ἀπολύτου εὐδαιμονίας, ἀπηλλαγμένοι πάσης μερίμνης («ἀλειτούργητοι»). Ὁ δὲ σοφὸς τιμᾶ καὶ λατρεύει τοὺς θεοὺς οὐχὶ ἐκ φόβου, ἀλλ' ἐκ θαυμασμοῦ. Τὰ ὀλίγα ταῦτα ἄς θεωρηθοῦν ἀρκετὰ περὶ τῆς ἀθείας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Ὅτι δὲ ὀλόκληρος ὁ μέσος αἰὼν ὑπῆρξεν ἀπολύτως θεοκρατικός, οὐδεις ἀμφισβητεῖ. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐρχόμεθα εὐθὺς μετὰ τοὺς παλαιούς χρόνους εἰς τοὺς νεωτέρους, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ μεγάλη καὶ ταχεῖα ἀνάπτυξις τῶν φυσικῶν καὶ μαθηματικῶν ἐπιστημῶν ἐπέφερεν ἰσχυρότατον κλονισμὸν εἰς τὴν πίστιν εἰς τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ.

Τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ἀθείαν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους γίνεται διὰ τῆς ἀρνήσεως τῆς θείας προνοίας (Deismus), τῆς ὁποίας ἀντιπρόσωποι ὑπῆρξαν κυρίως οἱ ἑξῆς: Tolland (1670), Shaftesbury, Rousseau, Mendelssohn κλ. Τὸ ἀμέσως δὲ προσεχὲς βῆμα πρὸς τὴν ἀθείαν ἐγένετο διὰ τῆς πανθείας.

Αὕτη δὲ αὕτη ἡ ρητὴ ἀθεΐα εἶναι προῖον τοῦ 18ου καὶ δὴ τοῦ 19ου αἰῶνος. Οἱ ἄκροι ὕλισται τοῦ 18ου αἰῶνος ἦσαν συγχρόνως καὶ ἄθεοι.

Οὐδέποτε ὁμως ἄλλοτε ἐν τῇ καθ' ὅλου ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος ἀνεφάνη ἡ ἀθεΐα ἰσχυροτέρα ἢ ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τῆς 19ης ἑκατονταετηρίδος. Κυρίως μὲν καὶ καθ' ἑξοχὴν ἡ θεωρία τοῦ ὕλισμοῦ, ἔπειτα δὲ καὶ ἡ δαρβίνιος θεωρία, ἡ θετικὴ φιλοσοφία (Positivismus), ἡ ἀπαισιόδοξος φιλοσοφία τοῦ Σοπενχάουερ εἶναι τὰ κύρια αἷτια τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀθείας, ἡ ὁποία κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας τῆς 19ης ἑκατονταετηρίδος ἀποβαίνει ἀπανταχοῦ τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος, πρὸ πάντων δὲ ἐν Γερμανίᾳ, μία τῶν ἰσχυροτάτων πνευματικῶν κινήσεων. Παρὰ Νίτσε, ὁ ἑποῖος διὰ τοῦ γλαφυροῦ ὕφους τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ συνετέλεσε πολὺ εἰς τὴν διάδοσιν τῆς ἀθείας, αὕτη εἶναι δύναμις κυριαρχοῦσα «ὁ Θεὸς εἶναι νεκρός», λέγει οὗτος. 'Αλλ' ἡ θεωρία τοῦ ὕλισμοῦ, ὡς προείπομεν, εἶναι ἡ κυρία τροφὸς τῆς ἀθείας. Ὁ ὕλισμός, ἀρνούμενος τὴν ὑπαρξίν παντὸς οἰουδήποτε σκοποῦ εἰς τὰ συμβαίνοντα ἐν τῷ κόσμῳ, ἀποφαίνεται, ὅτι ἐν παντὶ κρατεῖ ἀπόλυτος μηχανικὴ αἰτιοκρατία (Mechanismus—Determinismus). Παρὰ τοῖς ὕλισταις μόνη ἀπολύτως ἀρχοῦσα δύναμις εἶναι ὁ αἰώνιος, ἀμετάβλητος, σιδηροῦς νόμος, ὃν ἀνευρίσκομεν καὶ παρὰ Spinoza, ὅστις ὁμως προσθέτει τὸ «sive Deus», ὅπερ ἀπορρίπτει ὁ ὕλισμός. 'Αναφαίνεται καὶ πάλιν τελευτῶντος τοῦ 19ου αἰῶνος ἡ ρῆσις «tres medici duo athei»

(ἦτοι τρεῖς ἰατροί, οἱ δύο ἄθεοι). Πρὸ πάντων δὲ ἰατροὶ καὶ φυσιολόγοι ἀναπτύσσουν ἀθεΐζουσαν φιλοσοφίαν. Ἡ ζωὴ χάνει πᾶν ἔγχος ρωμαντισμοῦ παρὰ τοῖς ὕλισταις καὶ ἀνάγεται ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν μηχανικὴν τῆς ὕλης ἐναλλαγὴν (π.χ. παρὰ Moleschott ἐν τῷ συγγράμματι «Kreislauf des Lebens»). Τοιοῦτοτρόπως πᾶσα πνοὴ θεοκρατίας ἐκ τῶν προτέρων καταπιέζεται διότι ἀπλὴ ὕλη εἶναι τὸ νεκρότατον καὶ τὸ ἀθεώτατον, τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ φαντασθῇ ὡς ὑπάρχον. Ἐνῶ δὲ ἐν τῇ πραγματικότητι ὁ ἀνθρώπος, ὁ ἀποκτῶν τὴν συνειδησιν ὅτι δὲν εἶναι ὄν τι ἀπλῶς καὶ τυχαίως ζῶν, ἀλλ' ὅτι ζῆ τὴν ὑψίστην τοῦ βίου μορφὴν, βίον δηλαδὴ πνευματικόν, δὲν δύναται ποτε νὰ ἐκανοποιηθῆται καὶ ν' ἀνακουφίζηται μὲ τὴν θεωρίαν ταύτην, ὅτι δηλαδὴ ἡ ζωὴ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀπλὴ μηχανικὴ τῆς ὕλης ἐναλλαγὴ, ἐνῶ ὁ πραγματικὸς (οὐχὶ ὁ φανταστικὸς) ἀνθρώπος ἀναγκάζεται νὰ πεῖθεται περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ ὄντος νοοῦντος σύμφωνον μὲ σκοποῦς, βουλομένου καὶ πράττοντος κατ' αὐτοῦς, δηλαδὴ Θεοῦ, ἢ τοῦλάχιστον περὶ αἰτίας τινὸς τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ζωῆς, ἴσως μὲν μὴ αὐτοσυνειδήτου, δυναμένης ὁμως νὰ παράγῃ νοῦν συνειδητὸν, (ἐνδελεχειας), οἱ ὕλισταις τοῦναντίον ἀρνοῦνται πάντα ταῦτα. Δύο ὕλισταις, ὁ Moleschott καὶ ὁ Büchner, πρὸ παντὸς δὲ ὁ δεύτερος, διὰ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν, πολλάκις ἐκδοθέντων, τὰ μέγιστα συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἀποβῇ ὁ ὕλισμός τροπὸν τινὰ ἢ λαϊκὴ φιλοσοφία κατὰ τὴν 19ην ἑκατ. Τὸ βιβλίον τοῦ Α. Βύχνερ (Büchner) «Δύναμις καὶ ὕλη» μεταφράζεται ἐκ τῆς γερμανικῆς εἰς πλείστας γλώσσας καὶ πολλὰς ἐκδόσεις. 'Αλλ', ὡς προείπομεν, καὶ τὰ φιλοσοφήματα τῆς θετικῆς καὶ τῆς ἀνελικτικῆς φιλοσοφίας (Mill, Spencer, Guyau, Comte, Mach, Feuerbach, Dühring κ.ά.) παρέχουν τροφὴν εἰς τὴν μηχανικὴν θεωρίαν καὶ τὴν ἀθείαν. (Ἐπεταί συνέχεια)

Η ΚΡΙΣΙΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΣΤ'

Ὁ γνωστὸς κήρυξ τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁπαδὸς τοῦ ἐπαναστατικοῦ μαρξισμοῦ κ. **Ι. Κορδάτος**, παραδέχεται **οικονομικὴν κρίσιν**, τὴν ὁποίαν ἐγέννησε παρ' ἡμῶν ὁ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος καὶ ἡ μικρασιατικὴ ἐκστρατεία. Περὶ τὴν οικονομικὴν δὲ ταύτην κρίσιν βλέπει πλεκόμενα καὶ ἐξελισσόμενα τὰ προβλήματα τοῦ τόπου μας. Ὑπερκατὸν χιλιάδες ἐφεῖροι μετὰ πολέμους δεκαετεῖς «δὲν ἔχουν, λέγει, τὰ μέσα νὰ ἐργασθῶν εἰς τὰ χωρία τῶν παραγωγικῶς», τὸ 1]3 δὲ τῶν προσφύγων συσσωρευθὲν εἰς τὰς πόλεις ζῆ βίον παρασιτικόν, καὶ οὕτω, ἐνῶ ἐνισχύει τὴν ἐργατι-

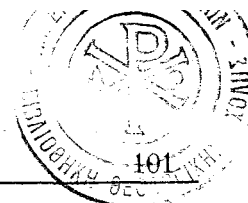
κὴν ἀνεργίαν, ἐπιδεινώνει τὴν θέσιν καὶ τῶν βιομηχανικῶν ἐργατῶν. Ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἀνωμαλιῶν δέον νὰ ἀναζητηθῆ κατ' αὐτόν, εἰς τὴν κεφαλαιοκρατίαν, ἥτοι εἰς τὴν προσπίθειάν της νὰ ἐπιρροήσῃ τὰ βάρη τοῦ πολέμου καὶ τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς εἰς τὸν ἐργαζόμενον λαόν. Ἐφ' ὅσον δὲ παρ' ἡμῖν ἐκράτει καὶ κρατεῖ ἀκόμη ἡ ἀστική τάξις, οὔτε εἴχομεν, λέγει, οὔτε ἔχομεν πολιτισμόν, ἥτοι φιλοσοφίαν, τέχνην, δίκαιον κτ. Διότι κατὰ μὲν τὸ παρελθὸν ἡ συνεισφορά τῶν ἀγώνων τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ὑποστῆσα οικονομικὴν κρίσιν ἀστική τάξις ἠναγκάσθη τὸ μὲν νὰ συνθηκολογήσῃ μὲ τὰ φεουδαρχικά—ἀντιδραστικά στοιχεῖα, τὸ δὲ νὰ ὑποστῇ τὴν κατ' ἐξοχὴν ἀντιδραστικὴν εἰς περιεχόμενον ἐπιρροὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Οὕτω δέ, ἀντὶ νὰ κτυπήσῃ τὸν κληρὸν καὶ νὰ ἐξοντώσῃ τὸν «κοτζαμπαντισμόν», συνεμάχησε, λέγει, μετ' ἀμφοτέρων, ἐκ τῆς συμμαχίας δὲ ταύτης προήλθεν ὁ συμφέρον εἰς τὴν κυβερνώσαν τάξιν πολιτισμός, ἐξ οὗ ἡ μονόπλευρος κατεύθυνσις του πρὸς τὴν μεγάλην Ἰδέαν. Ἐὰν ἠκολουθεῖτο πολιτικὴ ἀπελευθερωτικὴ καὶ κατακτητικὴ θὰ εἴχομεν «κάποιον πολιτισμόν». Σήμερον ὅμως διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους πολιτισμόν δὲν ἔχομεν ἀπόδειξις δὲ εἶναι, κατ' αὐτόν, ἡ ἐκπαιδευτικὴ πολιτικὴ τῆς κρατούσης τάξεως, ἡ ὁποία ἐξυπηρετεῖ τὰ ἴδια συμφέροντα, συμμαχοῦσα πρὸς πᾶν ἀντιδραστικὸν στοιχεῖον καὶ σήμερον. Τούτου οὕτως ἔχοντος, ὁ κ. Κ. φρονεῖ ὅτι ὁ πολιτισμός θὰ δημιουργηθῆ ἐκ τῶν κάτω· ἐκ τῶν στρωμάτων τῶν λαϊκῶν θὰ προέλθουν οἱ νέοι ἐπιστήμονες, καλλιτέχνη, δημιουργοί. Ἐὰν δηλ. οἱ ἀγρόται καὶ οἱ ἐργάται γίνωνται κύριοι τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας θὰ ἐπέλθῃ, κατ' αὐτόν, ἡ ἀνθesis τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ σοσιαλιστὴς κ. *Α. Σίδερης* παραδέχεται γενικὴν τὴν κρίσιν, τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει ὡς κρίσιν τοῦ συγχρόνου παγκοσμίου εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀτοκρατίας καὶ τῆς δημοκρατίας. Ἡ κρίσις δ' αὕτη εἶνε—κατ' αὐτόν—κυρίως *ἐθνικοοικονομικὴ* (ἐθνικῆς οικονομίας, πολιτικοῦ βίου) ἐπεκτεινομένη καὶ εἰς τὰς φιλοσοφικὰς καὶ ἠθικὰς βάσεις, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθησαν μέχρι τοῦδε αἱ οικονομικαὶ ἰδέαι, αἱ πολιτικαὶ ἀρχαὶ καὶ τὰ κοινωνικὰ δόγματα. Ἡ κρίσις αὕτη εἶναι βαθεῖα καὶ μακρὰ. Ἐκμήριον δ' αὐτῆς εἶνε, λέγει, ἡ οικονομικὴ ἐπιβίβρυνσις τῶν λαῶν, ἡ σχεδὸν μόνιμος ἀνεργία μεγάλων μαζῶν ἐν Εὐρώπῃ, ἡ ἀξυνομένη οικονομικὴ μεταξὺ τῶν διαφόρων χωρῶν ἀνάθεσις ἕνεκα τῆς σωβινιστικῆς πολιτικῆς τῆς οικονομικῆς αὐταρκείας, τὰ προστατευτικὰ συστήματα, ἡ ἐν λόγοις μὲν εἰρήνῃ καὶ δημοκρατίᾳ, ἐν ἔργοις δὲ

ὑποδούλωσις τῶν οικονομικῶν ἀντιθέσεων, ὁ φαισμός ὡς παράφρον ἀπόπειρα κεφαλαιοκρατικῆς συγκεντρώσεως κτλ. Ἐκμήριον δὲ τῆς ἐθνικῆς κρίσεως φρονεῖ ὅτι εἶναι ἡ μετὰ τὸν πόλεμον ὑποσκέλισις παντὸς πολιτικοῦ φραγμοῦ, ἡ κατάλυσις παντὸς πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ προσχήματος, τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν, τῶν προσωπικῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου τῆς αὐτοκυριαρχίας τῶν λαῶν, τῆς ἐθνικῆς τιμῆς κτλ.

Ἡ αἰτία τῆς ἐκρήξεως ταύτης ὑπῆρξε, κατ' αὐτόν, ὁ τελευταῖος πόλεμος, ὁ ἀπὸ πάσης ἐπόψεως ἀγριώτερος καὶ δεσποτικώτερος πάντων τῶν πολέμων. Ὁ πόλεμος οὗτος ἐπηρέασε πάντας τοὺς λαούς, εἰς μεγαλύτεραν ὅμως ἠθικὴν καὶ ἰδεολογικὴν ἀναστάτωσην περιήλθον ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν εἶχον, λέγει, ἰδικῶν τῶν πολιτισμόν, ὅσοι ἦσαν νεήλυδες εἰς τὸν σύγχρονον πολιτισμόν. Ἐν τῇ δίνῃ τῶν βαλκανικῶν πολέμων εὐρίσκει ὅτι ἀπαράσκευος ἡ Ἑλλάς ἐδιπλασιάσθη μετὰ τὴν ἐμπλοκὴν της ὅμως εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν πόλεμον ἀνεφάνησαν εἰς τὴν κοινίστραν «ὅλα τὰ καθυστερημένα, λέγει, στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησαν τὴν περίοδον τῶν δεινῶν: τῆς πολιτικῆς προσωπολατρίας, τῆς ἐθνικῆς ὑποκρισίας, τῆς ἀξήσεως τῶν οικονομικῶν βαρῶν κυρίως διὰ τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν» κτλ. Ὁ συνδυασμός τῆς ἀπληστίας τῆς κεφαλαιοκρατίας, ἥτις τὴν νέαν ἐν Ἑλλάδι περίοδον ταύτην παρουσίαζε, κατ' αὐτόν, ὡς ἴδιον κέρδος καὶ κτήμα, μετὰ τῆς στρατοκρατικῆς φιλοδοξίας, ἐνεφάνισαν τὰς θυσίας τῶν λαϊκῶν τάξεων ὡς ἀκάρπους, ὅταν δ' ἐπῆλθεν ἡ μικρασιατικὴ καταστροφή οὐ μόνον τὰ οικονομικὰ τῆς χώρας ἀπετελειματώθησαν, ἀλλὰ καὶ ἡ νομιμότης καὶ ἡ ἰδέα τοῦ δικαίου ἐρυγιδεύθη πρὸ τῆς κυριαρχίας τῆς κεφαλαιοκρατικῆς ὀλιγαρχίας.

Ἐκ τῆς κρίσεως ταύτης, λέγει, δὲν θὰ ἴσται δυνατόν νὰ ἐξέλθωμεν ἐφ' ὅσον ἡ Εὐρώπη ἐννοεῖ νὰ χρησιμοποιῇ τὰ μικρὰ βαλκανικὰ κράτη διὰ τοὺς ἱμπεριαλιστικούς της σκοπούς. Μόνον μία κατ' ἀρχὴν δημοκρατικὴ συνεργασία τῶν βαλκανικῶν κρατῶν, καὶ ἔπειτα ἡ σύμπηξις *βαλκανικῆς ὁμοσπονδίας* θὰ σώσῃ, κατ' αὐτόν, τὴν κατάστασιν. Διότι διὰ τοῦ τρόπου τούτου φρονεῖ ὅτι θὰ ἐπῆρχετο πρῶτον μὲν ἡ εἰς τὸ ἐλάχιστον μείωσις τῶν στρατιωτικῶν βαρῶν, δεύτερον ἡ μεταβολὴ τῶν ἔθρων τῶν δημοσίων χρεῶν, ἔπειτα ἡ παγίωσις κοινῆς διαβαλκανικῆς οικονομίας καὶ ἀγορᾶς. Εἰς τὴν ὁμοσπονδίαν ὅμως ταύτην ἄγει, λέγει, μόνον πνεῦμα ἀντιαστικόν, ἥτοι θὰ ἐπιτύχῃ αὕτη μόνον διὰ λαϊκῶν κυβερνήσεων, ἐκ τῶν ἀγροτικῶν μικροαστικῶν, ἐπιγγελματικῶν καὶ ἐργατικῶν τάξεων λαμβανομένων. Μόνον τοιαῦτα κυβερνήσεις θὰ δυ-

νηθοῦν, κατ' αὐτόν, καὶ τὴν στρατοκρατίαν νὰ πατάξουν, καὶ τὴν προνομακὴν θέσιν τοῦ κεφαλαίου νὰ περιορίσουν, καὶ τὴν φορολογία νὰ ρυθμίσουν δικαίως, καὶ τὴν δικαιοσύνην νὰ καταστήσουν πραγματικὸν στοιχεῖον μορφώσεως. Μόνον δι' αὐτῆς τῆς ὁδοῦ νομίζει ὅτι θ' ἀποσοβηθῆ ἡ σημερινὴ κρίσις.

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	* Ημερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Εὐθηνὰ	* Ἡχοί
ΑΙΡΙΑΙΟΣ	3	Κυριακὴ Δ' τῶν Νηστειῶν	Κυριακὴ Δ' τῶν Νηστειῶν	Η'	πλ. δ'
	10	> Ε' Νηστειῶν	> Ε' Νηστειῶν	Θ'	α'
	17	> τῶν Βαΐων	> τῶν Βαΐων	—	—
	24	Α' ΠΑΣΧΑ	Α' ΠΑΣΧΑ	—	—

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἰδεῶν πόλεμος.

Ἐπὶ τοῦ προβλήματος τῆς καταπολεμήσεως τῆς ἀνὰ τὰς τάξεις τῆς σπουδαζούσης νεολαίας διαδιδόμενης καὶ παρ' ἡμῖν κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας λίαν ὀρθῶς ὁ Καθηγητὴς κ. Ν. Ι. Δούβαρης ἐν ἄρθρῳ αὐτοῦ «Ὁ Κομμουνισμὸς ὡς θρησκεία» ἀποδοκιμάζων τὴν διὰ τῆς βίας κατ' αὐτῆς ἀντίδρασιν, εισηγεῖται τὴν διὰ τῆς διδασκαλίας διαφώτισιν τῶν πλανωμένων. Εἶνε ψυχολογικὸν ἀξίωμα καὶ τῆς ἱστορικῆς πείρας διδάγμα, ὅτι αἱ ἰδέαι δὲν ἐξαλείφονται διὰ τῆς ὑλικῆς βίας. Πᾶσα ἰδεολογία ἀποτελεῖ ἴδιον αὐστημα λογικῶν καὶ ψυχολογικῶν δεδομένων — ἀδιάφθρον ἢ ὀρθῶν ἢ ἐσφαλμένων —, τὰ δὲ δεδομένα ταῦτα δὲν ἐγκαταλιμπάνονται διὰ μέσων ξένων πρὸς τὴν φύσιν των. Ἡ ἀσκησις ὑλικῆς πίεσεως, ἡ βία δὴλ. καταδίωξις μιᾶς ἰδεολογίας, ἡ ὅποια ἀνήχθη αὐτόχροσμα εἰς θρησκείαν μὲ τὸν παρομαρτοῦντα εἰς τὰς ἀπαρχὰς αὐτῆς ἐνθουσιασμόν, ἀγει εἰς τὴν πεποιθήσιν περὶ τῆς ἀδυναμίας τοῦ ἀντιπάλου, καί, ἐπομένως, εἰς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα τῶν ἐπιδιωκομένων ἀποτελέσματα. Αἱ ἰδέαι ὑποχωροῦν μόνον εἰς τὰς ἰσχυροτέρας καὶ βρασιμωτέρας ἰδέας καὶ νικῶνται καὶ ἐκτοπίζονται ὑπὸ ἰδεῶν μόνον. Ἀπαιτεῖται, λοιπόν, εὐρεία διαφώτισις τῆς νεολαίας διὰ καταλλήλου διδασκαλίας. Εὐτυχῶς ἡ κομμουνιστικὴ ἰδεολογία εἶνε ἀπὸ τόσων πλευρῶν ἀσθενῆς καὶ ἐλέγχεται τόσον εὐκόλως ἀσύστατος, ὥστε μία συστηματικὴ, φωτεινὴ καὶ παμμερῆς ἀνάπτυξις τῆς φύσεώς της, τῶν αἰτίων καὶ τῶν τρωτῶν της εἰς πάντα τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους νὰ φέρῃ τὸν ἐπιδιωκόμενον οὐσιαστικὸν καὶ μόνιμον ἀντιπερισπασμόν.

Πότερος πλανᾶται ;

Γυνὴ ἰατρός, μακρὸν περὶ μητρότητος ἄρθρον δη-

μοσιεύσασα, λαμαρκίζουσα ἅμα καὶ δαρβινίζουσα ἐν αὐτῷ ἐν οἷς φθέγγεται περὶ τοῦ «ποιου» τοῦ ἀνθρώπου, σπαθίζει ἅμα καὶ πρὸς τὸ μέρος τῶν θρησκειῶν, αἵτινες, κατ' αὐτὴν, ἀπέτυχον ὡς μὴ σεβασθεῖσαι τοὺς βιολογικοὺς νόμους τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ τῆς διαίωσισεως. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο διδάσκει ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς τὰς φοιτητριάς, ὅτι ἡ γυνή, ἂν ζήσῃ καλογερίστικα, γνωστὰ τὰ ἀποτελέσματα δὲν παραβαίνει κανεὶς ἀτιμωρητὴ τοὺς φυσικοὺς νόμους: νευρασθένεια, ὑστερία καὶ τὰ παρόμοια τὴν περιμένουν...». Πρὸ πολλοῦ ὁμως καιροῦ ἀνεγνώσαμεν παραίνεσιν πρὸς τοὺς νέους ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑγείαν των ἐν φυλλαδίῳ συντεταγμένῳ ὑπὸ διαπρεποῦς καθηγητοῦ τοῦ Πανεστημίου, ὑποστηρίζοντος τὴν ἀντίθετον ἔποψιν, τὴν ὅποیان ἠκούσαμεν ἀναπτυσσομένην καὶ ὑποστηριζομένην ἐπιστημονικῶς καὶ ὑπὸ ἄλλων ἰατρῶν. Ἡ ἀνεπιστημοσύνη ἀρὰ γε παρεμβαίνει εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο τὸ σπουδαιότατον, ἡ ἢ τρωοῦτον κατὰ τὰ τελευταία ἔτη ἀφηνιάσασα γυναικεία ἀποχαλίνωσις ;

Ἡ τελευταία ;

Θόρυβος πολὺς εἶχεν ἐγεροθῆ οὐχὶ πρὸ πολλοῦ διὰ μίαν κινηματογραφικὴν ταινίαν τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας, ὑπεβλήθη αὕτη εἰς ἐπιτροπὴν καὶ κριθεῖσα ἐπιλήψιμος ἀπηγορεύθη, ἔπειτα ἐκρίθη ὑπὸ ἄλλης ἐπιτροπῆς, καὶ ἐπετράπη. Πρὸ ἱκανοῦ χρόνου μέτρα ἐλήφθησαν διὰ τὴν μὴ φοίτησιν τῶν ἀνηλίκων εἰς τοὺς κινηματογράφους, διεσαλπίσθησαν εἰς τὸν τύπον, καὶ κατόπι ἐλησμονήθησαν. Κατ' αὐτὰς ἐπιτροπὴ καὶ αὐθις συνεστήθη ἵνα ἀποφανθῆ περὶ ἄλλης κινηματογραφικῆς ταινίας δυσφημούσης τὴν χώραν μας, καὶ ἐνῶ ὀλόκληρος ὁ κόσμος ἦτο κατηγορηματικὸς, τὰ δὲ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἐξεφράσθησαν κατὰ τῆς ταινίας, μόνος ὁ ἐκ τῶν μελῶν ταύτης εἰσαγγελεὺς δὲν εὑρισκε τὸν λόγον τῆς ὑβρεως. Ἦδη ἀνηγγέλθη καταρτισμὸς νέας Ἐπιτροπῆς καὶ νέα μέτρα ἠγγέλθησαν περὶ τῶν ἀνηλίκων, τῶν γυνέων καὶ κηδεμόνων των. Δὲν ἐφανταζόμεθα ὅτι εἶνε τόσον δύσκολον νὰ προστατεύσῃ ἡ πατρίς μας καὶ τὴν παρούσαν κοινωνίαν, καὶ τὴν μέλλουσαν γενεάν, καὶ αὐτὴν τὴν τιμὴν της.

Τι γίνεται ἀλλαχοῦ.

Ἐντὸς ὀλίγου καταφθάσει εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ὅπως κομίσῃ εἰς τὴν ἡμετέραν ἐκκλησίαν τὸν ἀσπασμόν τῆς ἑαυτοῦ Ἐκκλησίας ὁ προθιεράρχης τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας σεβ. μητροπολίτης Διούσιος. Ἡ Α.Σ., καίτοι ἀρχηγὸς Ἐκκλησίας μιᾶς μειουότητος ἐν τῇ πολωνικῇ ἐπικρατεῖᾳ, οὐ μόνον ἀνέλαβε τὸ κατὰ ἀνατολὰς ταξείδιον τοῦτο εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

τῆ ἐγκρίσει καὶ ἐπίδοκμασίᾳ τῆς πολωνικῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ καὶ περιβάλλεται ὑπ' αὐτῆς καθ' ἅπασαν τὴν διὰ τῆς Ἀνατολῆς διαδρομὴν τῶν δι' ἐνδείξεων ἐξαιρετικῶν τιμῶν καὶ περιποιήσεων τῆς Κυβερνήσεώς του, ἣτις διέταξε, τιμῆς ἔνεκεν, νὰ τὸν συνοδεύσωσι καὶ δύο ἰσώτεροι πολιτικοὶ τὸν Κράτους ὑπάλληλοι, εἰς ἐπίσημον ἠθικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ προσωπικοῦ τῆς συνοδείας του.

Αὐτὰ γίνονται ἀλλαχού...

Νιούτων.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἐφέτος δύο ἑκατονταετηρίδων ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ διασημοῦ μαθηματικοῦ καὶ φυσικοῦ Newton († 20 Μαρτ. 1727) ἐδημοσιεύθησαν ἄρθρα ὑπὸ εἰδικῶν ἐξαίροντα τὰς κολοσσιαίας ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἡ μεγάλη αὐτοῦ διάνοια προσέφερον εἰς τὴν ὀπτικὴν ἐπιστήμην, εἰς τὴν μηχανικὴν τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων διὰ τῆς ἀνακάλυψως τοῦ νόμου τῆς παγκοσμίας ἔλξεως, καὶ εἰς ἄλλους φυσιογνωστικούς κλάδους. Ἐς σημειώσωμεν ἡμεῖς ἐνταῦθα ὅτι ὑπὸ τῶν ὑμνητῶν του παρελείφθη λησμονηθέν: ὅτι ὁ Νιούτων ἦτο ὄχι μόνον ἄπλῶς μαθηματικός, ἀλλὰ μαθηματικός - φιλόσοφος, διὰ τῆς θρησκευτικότητός του ἐμφανιζόμενος ὡς ἐν τῶν κλασικωτέρων τεκμηρίων τοῦ ἐν τῷ προσώπῳ του συμβιβασμοῦ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς θρησκείας. Ὁ Νιούτων, παρὰ τὴν μεγαλοφυΐαν του, ἢ, μᾶλλον, ἀκριβῶς διότι ἦτο μεγάλη ἐπιστημονικὴ διάνοια καὶ ἀκραιφνέστατος ἐπιστήμων, ἔκλυε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀληθῆς χριστιανός. Δὲν ὑπῆρξεν ὁ μόνος θρησκευτὸν ἐπιστήμων. Ἀλλὰ καὶ μόνος ἂν ἦτο, τὸ μεγαλεῖόν του θὰ ἤρκει ἵνα ἐλέγχῃ εἰς τὸ διηνεκές ἐκείνους ἐκ τῶν ἐπιστημονικῶν μηδαμυνοτήτων, οἱ ὅποιοι, ἐξ ὀνόματος τάχα τῆς ἐπιστήμης, ἐπαγγέλλονται τοὺς ἀθέους.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λευκάδος καὶ Ἰθάκης κ. Δανιὴλ ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν ἀπὸ Ἱε ἄς Μητροπόλεως Λευκάδος καὶ Ἰθάκης καινολογικὴν παραίτησιν αὐτοῦ διὰ λόγους ὑγείας. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀποδεχθεῖσα μετὰ λύτης τὴν παραίτησιν ταύτην ἐξέφρασε πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην πρῶην Λευκάδος καὶ Ἰθάκης τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ ταῖς πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσίαις του. Τοποτηρητὴς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λευκάδος καὶ Ἰθάκης διαφρίσθη ὁ ἀρχιμανδρίτης Θεοφάνης Κατωπόδης.

— Ἡ Ἀ. Ἱερὰ Σύνοδος δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ἐξήτησεν ὅπως διὰ νομοθετικοῦ μέ-

τροῦ ἐπεκταθῇ ἡ ἰσχὺς τοῦ περὶ ἐνοριῶν καὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν νόμου εἰς τὰς νέας χώρας καὶ εἰς τὴν Ἑπτάνησον.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Δευτέρας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνεκοίνωσεν ὅτι μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας κ. Διονύσιος, Πρόεδρος τῆς ἐν Πολωνίᾳ νεοσυστάτου Αὐτοκρατοῦ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, προερχόμενος ἐκ ΚΠόλεως.

— Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Παιδείας κ. Ἀργυροῦ ἐπισκέφθη τὸν Παν. Πατριάρχην πρῶην ΚΠόλεως Κωνσταντῖνον.

— Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ 21ῃ τρέχοντος μηνὸς προσκλήσει τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου συνεκροτήθῃ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ πολυαριθμοτάτῃ Γενικῇ Συνέλευσις τῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων Ἐνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, καθ' ἣν συνωδὰ τῷ 32. ἀρθ. τοῦ Καταστατικοῦ ἐγένετο ἡ σχετικὴ λογοδοσία τοῦ λήξευτος ἔτους 1926 Κατὰ τὸν ἐτήσιον ἀπολογισμὸν διὰ τοῦ ὀβλοῦ τῶν φιλανθρωπῶν διετέθη ὑπὲρ τὸ ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον δραχμῶν ὑπὸ τε τοῦ Κεντρικοῦ καὶ τῶν Ἐνοριακῶν Ταμείων πρὸς συντήρησιν καὶ ἀνακούφισιν χιλιάδων πτωχῶν, πρὸς περιθάλψιν ἀσθενῶν καὶ ὀρφανῶν, πρὸς ἀφυλάκισιν τῶν διὰ χρεὴ κρατουμένων, πρὸς βουήθειαν ἀπόρων μαθητῶν καὶ φοιτητῶν καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐν οἷς μορφῶνται καὶ περιθάλπονται περὶ τὰ 300 ὀρφανὰ ἄρρενα καὶ θήλεια.

— Μετ' ἐξαιρετικῆς λαμπρότητος ἐτελέσθη χθὲς 25ην Μαρτίου ἡ εὐχή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ἡ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας δοξολογία καὶ ἐν τῇ Προτενοῦσῃ καὶ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἰδίᾳ δ' ἐν Τήνῳ ὅπου ἄπειρον συνέθρουνσε πλῆθος εὐσεβῶν προσκυνητῶν. Μετὰ μεσημβρίαν δὲ ἐν τῇ πανηγυρικῇ συνεδρίᾳ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ὁμίλησε περὶ τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς ΚΠόλεως Ἀκαδημιῶν, τῆς Πατριαρχικῆς ΚΠόλεως, τῆς Ἀθωνιάδος καὶ τῆς Πατριάρχου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἠγγέλη ἐκ Κωνπόλεως ἡ πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ μητροπ. Χαλκηδόνο· Νικολάου, οὗχι πρὸ πολλοῦ μετατεθέντος εἰς τὴν μητροπόλιν ταύτην εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀεμνήστου Χ. Χαλκηδόνο· Ἰωακείμ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ διεύθυνσις τῶν πατριαρχικῶν περιοδικῶν «Ἐκκλησιολογία» καὶ «Πανταίνου» ἀνετέθη εἰς τὸν κ.

Μιχαήλ Γαλανόν, ὅστις ἀφικόμενος εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀνέλαβεν ἤδη τὰ καθήκοντά του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Συνεπαίει ἐπιστολῆς τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων πρὸς τὴν ἐν Πολωνίᾳ ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν περὶ βοηθείας ὑλικῆς τῆς Μητροπόλεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισε ὅπως ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου κανονισθῇ περιφορὰ δίσκου ἀπαξ τοῦ ἔτους ἐν τοῖς ναοῖς κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων. Πρὸ τῆς περιφορᾶς δίσκου θὰ ἀναγινώσκηται εἰς ἐπήκοον τοῦ ἐκκλησιασματος ἐπὶ τούτῳ συνεταγμένη συνοδικὴ ἐκκλησιᾶς.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Πάπας Πίος ΙΒ' ἐν συνεδριάσει τοῦ μυστικοῦ Κονσιστορίου τῆ 20 Δεκεμβρίου 1926 ἐξεφώνησε λόγον «Misericordia Domini» περὶ τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1926 ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τοῦ Βατικανοῦ. Ἀνέφερε τὰς ὑπ' αὐτοῦ γενομένας ἀνακηρύξεις ἕως ἁγίων, αἱ ὁποῖαι ἐπέπλησαν ὑπερηφανείας καὶ χαρᾶς Αἰθίοπας, Συρίους, Τυρολούς, Γερμανούς, Ἰταλούς, Γάλλους καὶ Ἰσπανούς συμπατριώτας τῶν ἁγίων τούτων μαρτύρων, ὁμολογητῶν καὶ παρθένων. «Κατατάσσοντες αὐτοὺς ἐπισήμως μεταξὺ τῶν ἁγίων—εἶπεν—ὄχι μόνον ἐδίδομεν πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νέους προστάτας καὶ ἰσχυροὺς μεσίτας παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλὰ καὶ ἐπροτεινομεν τὴν μίμησίν των εἰς τὸ ἔν ἢ τὸ ἄλλῃ εἶδος τῆς ζωῆς προβάλλοντα τέλεια πρότυπα χριστιανικῶν ἀρετῶν». Ὁμίλησεν ἀκολούθως περὶ τοῦ «Διεθνoῦς εὐχαριστιακοῦ Συνεδρίου» τοῦ Σικάγου, περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἁγ. Φραγκίσκου τῆς Ἀσσιζῆς καὶ περὶ τῆς χειροτονίας ἑξ ἰθαγενῶν κινέζων ἐπισκόπων, τὴν ὁποίαν ἐχαρκτήρισεν ὡς γεγονός «τόσω εὐτυχές διὰ τοὺς καρπούς του, ὅσον καὶ ἐξαιρετικὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ ἐκτάκτου σπουδαιότητος διὰ τε τὸν λαὸν τῆς Κίνας καὶ διὰ τὸν ὅλον κατολιμισμὸν», ἐπαφελήθη δὲ τῆς εὐκαιρίας ὁ Πάπας ὅπως ἐκφράσῃ τὴν πλήρη αὐτοῦ εὐαρέστησιν καὶ τοὺς ἐπαίνους πρὸς τοὺς ἱεροποστόλους, εἰς τὰς θυσίας τῶν ὁποίων ὀφείλονται τοιαῦτα ἐπιτυχίαι. Ἐκαμε λόγον ἔπειτα περὶ τοῦ ἐν Μεξικῷ διωγμοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ περὶ τῆς ἐν Γαλλίᾳ καταστάσεως καὶ τῶν τελευταίων ἐκκλησιαστικῶν ἐκεῖ ζητημάτων καὶ εἰδικώτερον περὶ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ φασιστικῆς κινήσεως, τὴν ὁποίαν ἐθεώρησεν ὡς «σωτηρίαν τῆς πατρίδος καὶ κοινὸν ἀγαθόν», εἶδεν ὅμως μετὰ λύπης ὅτι δὲν ἐτήρησαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ φασισμοῦ τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ καθιδρύματα σέβας. Μεθ' ὃ ἀπεκήρυξε δύο νέους καρδινάλιους, τὸν ἐν Πολωνίᾳ ἀποστολικὸν νούντιον τιτουλάριον ἀρχιεπίσκοπον Ἐφέσου Lauri καὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Τουρίνου Gamba.

—Ἐδημοσιεύθησαν ἐσχάτως αἱ ἐπόμεναι ἱστορικαὶ πληροφορίαι περὶ τῆς ἐναντι τῶν ἐργατικῶν ζητημάτων στάσεως τῆς Ἐκκλησίας: Ὁ πρῶτος γαλλικὸς νόμος περὶ τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ἐψηφίσθη τῆ 16 Νοεμβρίου 1814 ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως, ἣτις ἀνῆκεν εἰς τὸ καθολικὸν κόμμα. Ὁ πρῶτος νόμος περὶ τῆς προστασίας τῆς ἐργασίας τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων ἐψηφίσθη τῆ 22 Μαρτίου

1844 χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τριῶν καθολικῶν. Τῷ 1857 ὁ Δανιὴλ Le graud, καθολικὸς, ἔρριψε πρῶτος τὴν ἰδέαν τῆς διεθνoῦς ἐργατικῆς νομοθεσίας. Ἡ πρώτη πιστωτικὴ εἰσαγγελία ἰδρύθη ἐν Πολιῆυ τῷ 1880 ὑπὸ τοῦ καθολικοῦ κ. Milcent. Οἱ πρῶτοι κηπουροὶ ἐργάται ὠργανώθησαν ἐν Σεβαν τῷ 1891, ὑπὸ τῆς πατολικῆς κ. Hezvieu καὶ ἐν Ἀγ. Στεφάνῳ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦίτου Volpette. Τὸ πρῶτον ἐν Εὐρώπῃ ὑπουργεῖον ἐργασίας ἰδρύθη τῆ 25 Μαΐου 1895 ὑπὸ τῆς καθολικῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βελγίου. Ὁ καθολικὸς A. de Mun φέρεται ὡς ὁ εἰσηγητὴς ὄλων τῶν νεωτέρων κοινωνικῶν νόμων. Ὁ Πάπας Λέων ιγ' καθώρισεν ὡς ὑποχρέωσιν συνειδήσεως διὰ τοὺς ἐργοδότας τὴν μερίμναν ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς θέσεως τῶν ἐργατῶν, κυρίως δὲ χάριν τῆς παραμυθίας καὶ τῆς ἀρωγῆς τῶν ἐργατικῶν οικογενειῶν ἡ Ἐκκλησία ἰδρυσεν τὰ τάγματα τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέους, τῶν Μικρῶν Ἀδελφῶν τῶν Πτωχῶν, τῶν Μικρῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἐργάτου, τῶν Μικρῶν Ἀδελφῶν τῆς μεταστάσεως κ.λ.π. Τῷ 1900 ἐν Γαλλίᾳ αἱ ἀδελφαὶ διαφόρων ταγμάτων περιέθαλπαν ἐν συνόλῳ 130700 δυστυχεῖς.

—Κατὰ στατιστικὴν τοῦ 1925 τὰ ἐν Γερμανίᾳ καθολικὰ μοναστήρια ἀνῆλθον εἰς 520 καὶ εἰς 9724 οἱ ἐν αὐτοῖς μοναχοί.

—Οἱ γερμανοὶ καὶ αὐστριακοὶ καθολικοὶ ἐργάζονται σήμερον εἰς 40 ἱεραποστολικoὺς σταθμοὺς, τῶν ὁποίων 10 εὐρίσκονται ἐν Κίνᾳ, 5 ἐν Ἰαπωνίᾳ καὶ Κορέᾳ, 4 ἐν Αὐστραλίᾳ, 3 ἐν Φιλιππίναις νήσοις, 11 ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀφρικῇ καὶ 7 ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ. 571 ἱεραπόστολοι, γερμανοί, ὡς τὰ πολλὰ, ἐργάζονται εἰς τὰ διάφορα ταῦτα διαμερίσματα μετὰ 72 ἰθαγενῶν ἱερέων, 408 ἀδελφῶν ἀνδρῶν καὶ 1169 ἀδελφῶν γυναικῶν. Οἱ καθολικοὶ τῶν τμημάτων τούτων συμποσούνται εἰς 875000, οἱ κατηγούμενοι εἰς 102613 καὶ τὰ σχολεῖα εἰς 1092 ἐξυπηρετοῦντα 13447 μαθητάς. 132 προσεῖτι ἱερεῖς γερμανοὶ καὶ 170 ἀδελφοὶ καὶ 296 ἀδελφαὶ ἐργάζονται εἰς ἱεραποστολικoὺς σταθμοὺς διαφόρους τῶν ὑπὸ τῆς καθολικῆς Γερμανίας κατεχομένων. Αἱ ἱεραποστολικαὶ αὐτὰ προσπάθειαι προσκρούουσιν ὅπως καὶ αἱ τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς τὴν ἔλλειψιν τῶν ἀπαραιτήτων ὑλικῶν μέσων.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ὁ πρίγκηψ τοῦ Βελγίου Λεοπόλδος καὶ ἡ πριγκήπισσα Ἀστροῖδ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ γάμου τῶν ἐδέχθησαν τὴν ἐπίσκεψιν τετραμελοῦς ἐπιτροπῆς παστῶρων ἣτις ἐξ ὀνόματος τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Βελγίου προσέφεραν εἰς αὐτὰς ὠραῖον ἀντίτυπον τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τοῦ Ψαλτῆρος. Ὁ προϊστάμενος τῆς ἐπιτροπῆς ἐξήγησεν πρὸς τὸ πριγκηπικὸν ζεῦγος τὴν παλαιὰν ταύτην συνήθειαν τῆς Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας ὑπέμνησε δὲ πρὸς αὐτὸ τὸ πρὸς τὸν Κάρολον Ε' δῶρον τοῦ ἐπισκόπου τῆς Τουρναϊῦπεστῆριξε τὴν ἰσχυρὰν καὶ σωτηρίαν ἐπίδρασιν τῶν ἱερῶν Γραφῶν. Ὁ πρίγκηψ ἀνέθηκεν εἰς τὸν πρόεδρον τῆς ἐπιτροπῆς νὰ διεμνηνεύσῃ πρὸς τὰς Προτεστ. Ἐκκλησίας τὴν εὐγνωμοσύνην των διὰ τὸ οὕτω προσφερθὲν δῶρον, τὸ ὁποῖον ἐδέχθησαν μετὰ συγκινήσεως.

ΛΙΑΦΟΡΑ

Κατά τινας πληροφορίες φαίνεται ότι η σοβιετική κυβέρνηση της Ρωσίας θα έπεθύμει να δημιουργήσει ανεξάρτητον Ιουδαϊκήν δημοκρατίαν εν τῇ Κριμαίᾳ καὶ ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς Ἀζοφικῆς θαλάσσης, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ παρεμποδισθῇ ἡ προσφυγὴ τῶν Ἰουδαίων εἰς Παλαιστίνην. Ἐν Κριμαίᾳ θὰ ἐγκαθίσταντο 100000 ἰσραηλίται καὶ παρὰ τὴν Ἀζοφικὴν θάλασσαν 200000.

ΒΙΒΛΙΑ

Παναγ. Η. Πουλίτσα, Ἐπιγραφαί, ἐνθιμίσεις καὶ σιγίλια ἐξ Εὐρυτανίας, (Ἀνατύποις ἐκ τοῦ 1^{ου} τόμου τῆς «Ἐπετηρίδος τῆς Ἐταιρείας τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν»). Ἀθήναι 1926.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγλίον τῆς 1^{ης} Μονῆς Ζάβορδας προκηρύσσει ὅτι: Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τὸ ἐν τῷ χωρίῳ «Καλόχι» τῆς περιφερείας Γρεβενῶν κείμενον ἀγρόκτημα τῆς Μονῆς, συγχείμενον ἐκ μιᾶς οἰκίας μεν ἄλωνοτόπου καὶ κήπου, κειμένων ἐντὸς τοῦ χωρίου «Καλόχι», ὡς καὶ 26 τεμαχίων ἀγρῶν καὶ ἀμπελῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν περιφέρειαν Καλοχίου, ἀπάντων αποτελούντων ἔκτασιν 120 περίπου στρεμμάτων. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Γρεβενοῖς τῇ 17ῃ προσεχοῦς Ἀπριλίου, ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γρεβενῶν Χρήστου Ἀκτσελῆ, ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, ἀντιπροσώπου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γρεβενῶν, ἀντιπροσώπου τῆς Οἰκονομ. Ἐφορείας καὶ συνψά τῶν ὄριον τῆς ὑπ' ἀριθμ. 35 π. ἔ. ἀρχικῆς διακηρύξεως, ἧς ἀντίγραφον τροποποιηθὲν κατὰ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 3, εὑρίσκειται εἰς τε τὸ γραφεῖον τοῦ ὡς ἄνω Συμψου καὶ τοῦ προέδρου Καλοχίου ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γνώσιν. Ἐν τῇ 1^ῃ Μονῇ Ζάβορδας τῇ 16 Μαρτίου 1927.

Τὸ Ἡγλίον τῆς 1^{ης} Μονῆς Σταγιάδων Δηλοποιεῖ ὅτι: τὴν 20ην—27ην Μαρτίου καὶ 3ην Ἀπριλίου 1927 ἐνεργηθήσεται ἐν Καλαμπάκᾳ καὶ εἰς τὸν συνήθει τῶν Δημοπρασιῶν τόπον ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν πλειοδοτικὴ δημοπρασία περὶ ἐκποιήσεως α) 500 ὀκάδων οἴνου τῆς Μονῆς καὶ β) 40 ἀμνῶν, 40, ἐριφίων, 10 αἰγῶν γεγηρακυῶν, 10 προβατινῶν γεγηρακυῶν καὶ 8 τράγων καὶ κρυῶν τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεως, ἧς γνώσιν δύνανται οἱ βουλόμενοι νὰ λαμβάνωσιν πρὸ πάσης πλειοδοσίας. Ἐν τῇ 1^ῃ Μονῇ Σταγιάδων τῇ 10 Μαρτίου 1927.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς 1^{ης} Μονῆς τοῦ Σπαρμοῦ Διακηρύττει ὅτι: τὴν 11ην τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς ἐκμίσθωσιν τοῦ ἀποκλειστικοῦ δικαιώματος ὑλοτομίας ἑβδομήκοντα κυβικῶν μέτρων ξυλείας ἐλάτης ἐκ τοῦ δάσους τῆς Μονῆς «Σπαρμός». Πρῶτη προσφορὰ ὄρισθη τὸ ποσὸν τῶν τεσσαράκοντα δραχμῶν κατὰ κυβικὸν μέτρον. Οἱ δὲ βουλόμενοι νὰ λάβωσιν μέρος εἰς τὴν δημοπρασίαν, δύνανται νὰ λάβωσιν γνώσιν τῶν ὄρων τῆς

σχετικῆς διακηρύξεως κατατεθειμένης ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι Ἐλασσῶνος.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς 1^{ης} Μονῆς ἁγ. Ἀντωνίου—Δεμηράδων Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ θερινὴ βοσκή τοῦ Λειβαδίου τῆς Μονῆς τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Σιάγκα» τῆς περιφερείας Ἐλασσῶνος διὰ τὸ ἔτος 1927 ἀρχομένην ἀπὸ 25ης Ἀπριλίου μέχρι 26ης Ὀκτωβρίου ἔ. ἔτους, τὴν 27ην τρέχοντος μηνὸς καὶ ἑτοὺς ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην—12ην π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Οἱ ὄροι εἰσὶ κατατεθειμένοι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς 1^{ης} Μονῆς. Ἡ δημοπρασία θὰ ἐπαναλαμβάνεται καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ μέχρι τῆς τελειωτικῆς κατακυρώσεως καὶ ἐκρίσεως παρὰ τοῦ Γεν. Ἐκπικτοῦ Ταμείου. Ἐν Ἐλασσῶνι τῇ 11ῃ Μαρτίου 1927.

Τὸ Ἡγλίον τῆς 1^{ης} Μονῆς Βράχου «ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» Προκηρύττει ὅτι. Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοτοῦς ἐνοικιάσεως τὰ Λειβάδια τῆς Μονῆς, Βαθειᾶς, Φρούσια, καὶ Πηγαδά. ὑπὸ τὰ γνωστὰ αὐτῶν ὄρια καὶ τοὺς ὄρους συγγραφῆς, ὧν πᾶς τις δύναται νὰ λάβῃ γνώσιν εἰς τε τὸ γραφεῖον Μονῆς, καὶ εἰς τὸ Συμψ. τοῦ κ. Κωνστ. Π. Μητράκου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν ἀγίῳ Γεωργίῳ Νεμέας τὴν 1ην τοῦ μην. Μαΐου ἔ. ἔ. ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. Ἐν 1^ῃ Μονῇ Βράχου τῇ 15 Μαρτίου 1927.

Τὸ Ἡγλίον τῆς 1^{ης} Μονῆς Βράχου «ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου». Προκηρύττει ὅτι. Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἡ ἐφετείνῃ παραγωγή τοῦ ἀμύγδαλοκάρπου τῶν ἐν τῷ ἀγροκηπίῳ Μονῆς ἀμυγδαλῶν ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως, ἧς πᾶς τις δύναται νὰ λάβῃ γνώσιν εἰς τε τῆς Μονῆς τὸ Γραφεῖον, καὶ τὸ Συμψεῖον τοῦ κ. Κ. Π. Μητράκου Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 1ην τοῦ μην. Μαΐου ἔ. ἔ. ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρ. 10—12 π. μ. ἐν ἀγίῳ Γεωργίῳ τῆς Νεμέας. Ἐν 1^ῃ Μ. Βράχου τῇ 15 Μαρτίου 1927.

Τὸ Ἡγλίον τῆς 1^{ης} Μονῆς Βράχου «ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἡ κόπρος τῶν σαυτοπιῶν Μονῆς Βαθειᾶς Φρούσιας καὶ πηγαδακίου Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν ἀγίῳ Γεωργίῳ ἐνώπιον τοῦ Συμψου Νεμέας κ. Κ. Π. Μητράκου τὴν 1ην Μαΐου ἔ. ἔ. ἐν ἡμ. Κυρ. καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν ἀγίῳ Γεωργίῳ Νεμέας. Ἐν Μονῇ Βράχου τῇ 15 Μαρτίου 1927.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ΦΩΚΙΔΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Διευθυντής
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου
Τίμημα ἐτησίως ἐγγραφῆς
Ἔσση. Δρχ. 50. Ἐξση. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 Ἀθῆναι